

Perjantai 5.7.2013
Aattoseurat 18:00
Kari Tirola

Haapajärven Kristuksen kirkastumisen kirkkoon on monta ovea. Jos kirkkomaalle astelee pääportista, avautuu lähimpänä sankaripatsaan puoleinen ovi, jota myös lestadiolaisten tai naistenoveksi kutsutaan. Vaatimattomin ovi on sakastin ovi, hieman piilossa kirkon takana. Ovi, jonka enimmäkseen avaavat ne, jotka tulevat kirkkoon työtehtäviin, olivat he sitten seurakunnan työntekijöitä tai talkoolaisia. Vanhan kirkonrakennusperinteen mukaisesti kirkon pääovi on sijoitettu länsiristille. Siitä astelee sisään suurin osa kirkkoon tulijoista. Siitä tulevat myös ne seurakuntalaiset, jotka kannetaan viimeisen kerran oman kotikirkon alttarille ja se ovi avautuu viimeiselle matkalle. Ja sitten järvenpuolella sijaitsee autiorantasten ovi eli körttiövi, ehkä sekin hieman piilossa, mutta ei yhtään sen vaatimattomampana kuin muutkaan kirkon ovet. Ovia on monta. Monilla haapajärvisillä on aina tapana avata se yksi, sama tuttu ovi, mutta silti jokainen noista ovista johtaa kuitenkin samaan paikkaan, kotikirkkoon.

Niistä ovista tullaan monenlaisissa mielteissä ja tunnelmissa. Hääpari astelee sisään iloisen marssin soidessa ihailevien katseiden seuratessa. Joku pujahtaa hiljaa viimeiseen penkkiin omiin ajatuksiinsa vaipuneena. Lasten riemukas hälinä heidän astellessaan jumalanpalvelukseen. Monet ilot ja rukouksiin pukeutuneet surut ovat täyttäneet kirkon ja tehneet siitä paljon enemmän kuin vain kauniin rakennuksen. Ne tunnot ovat pukeutuneet Raamatun sanoiksi, jotka on kirjoitettu alttaritaulun yläpuolelle: *Herra, meidän on tässä hyvä olla (Matt. 17:4)*. Nykyisessä raamatunkäännöksessä nuo Pietarin Jeesukselle lausumat sanat on käännetty hieman toisin: *Herra, on hyvä, että me olemme täällä (Matt. 17:4)*.

Tänään seurakentällä juhlien aattona haluan toivottaa teidät tervetulleeksi tuolla samalla raamatunlauseella: *Herra, on hyvä, että me olemme täällä. Herra, on hyvä, että te olette tulleet ja olette tänään ja tänä viikonloppuna täällä meidän kanssamme*. Haapajärviset järjestävät juhlat hieman etuajassa. Juhlia on siis valmistettu hieman kireämmällä aikataululla kuin monia aikaisempia herättäjäjuhlia. Yhteishenki on kuitenkin ollut hyvä ja naapuriapua olemme saaneet runsaasti. Kiitos siitä. Meillä on ollut tarpeeksi aikaa valmisteluihin ja odottaakin, että juhlaväki saapuu ja täyttää nämä Ronkaalan kentät, jotka tavallisesti täyttyvät monenlaisista elämän äänistä: musiikista, pesäpallo- ja jääkiekkomailojen kolinasta, kannustushuudoista. Tämä viikonloppuna Ronkaala täyttyy hieman toisenlaisista elämän äänistä: virrenveisuusta, seurapuheista, iloisista jälleennäkemisistä. Ja uskon, että täällä kuuluu myös ääni siitä elämästä, siitä toisesta maailmasta, joka ei vielä näy, mutta jota kohti me olemme menossa.

Toivon, että tänne Ronkaalan kentälle johtaa myös niin monta ovea ja porttia, että niistä löytyy jokaiselle sopiva. Joka tahtoo, kulkekoon pääportista ja paraatiovesta, mutta olkoon tilaa sillekin, joka haluaa tulla hiljaa ja epävarmasti. Tällä juhla kentällä ei tunneta aitoja ja seiniä, vaan me olemme kaikki tasavertaisesti ja –arvoisesti saman taivaan alla. Se, joka on saapunut matkojen päästä ja aivan läheltä, se, joka on tullut ensimmäisiin seuroihinsa ja se, jolla juhlia on takana monet kymmenet. Olet yhtä tervetullut. Olemme halunneet valmistaa näitä juhlia sinua varten.

Jumalanpalveluksiin ja seuroihin on perinteisen puheenparren mukaan menty sanankuuloon. Mutta eikö se ole jotakin vielä enemmän? On kyse enemmänstä ja kokonaisvaltaisemmasta kuin

kuuleminen. Jokaisen Haapajärven kirkkoon tulijan tie avautuu ovelta luontevasti kohti alttaria, jonka yläpuolelle on sijoitettu Adolf von Beckerin maalaama Kristuksen kirkastumista esittävä alttaritaulu. Jeesuksen opetuslapset kuulevat Jumalan sanan, joka kertoo, että heidän edessään on *rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt (Matt. 17:5)*. Mutta he myös näkevät. Kirkkaassa valossa hohtava Kristus on se Sana, joka tuli näkyväksi jouluyönä Betlehemin tallissa, Galilean pitkinä päivinä, Jerusalemin ristillä ja kohtaamissa Emmauksen tiellä ja Gennesaretin utuisessa aamussa. Kaikessa ilossa ja murheessa. Sana, joka vakuutti opetuslapset siitä, että Jumalan maailma oli muuttanut osaksi tämänpuoleista. Pyhä oli tullut keskelle arkea. Sama Jumalan Sana, jonka me saamme nähdä, haistaa ja maistaakin alttarille katetussa ruokapöydässä joka pyhä. Kuuntelin jokin aika sitten uudestaan näistä jokilaaksoista kootun Chorus Vallis –kuoron sovituksen Achreniuksen virrestä *Herra Jeesus kun täällä vain kanssamme on*. Tutussa virressä kuvataan niitä tunteita, joita elämä tuo eteen. Tilanteita, joissa elämä vie murheeseen ja vaivaan. Virsi on pitkä ja monipolvinen taisteluvirsi. Kaiken melskeen ja taistelun jälkeen kuorosovitus kuitenkin päättyy siihen, mistä virsi alkaa. Vain yksi hiljaa ja hiipuen laulettu säe: *Herra Jeesus kun täällä vain kanssamme on*. Kaiken kuulemisen, näkemisen, haistamisen ja maistamisen jälkeen jääköön vain tämä: *Herra Jeesus kun täällä vain kanssamme on*. Siksi, kun kaikki muu häviää aikanaan, jääköön vain sanan, Kristuksen tunteminen.